

Hvad er sandhed? – Nummer fire

Lad ikke Deres hjerte forfærdes

Jeff Pippenger

2023-09-09

Ved begyndelsen af Milleritternes historie i 1798 blev synet ved Ulai-floden i Daniels Bog beseglingen taget bort fra, hvilket frembragte en tilvækst i kundskab, som prøvede og åbenbarede to klasser af tilbedere. Synet ved Ulai repræsenterer det indre budskab for Guds folk, således som det fremstilles ved de syv menigheder i Åbenbaringens bog, kapitel to og tre. Ved afslutningen af den profetiske historie, som begyndte i 1798, ved lejr mødet i Exeter fra den 12.–17. august 1844, blev budskabet om Midnatsråbet taget bort fra beseglingen, da Løven af Judas stamme fjernede sin hånd fra en skjult sandhed, hvilket frembragte en tilvækst i kundskab, som prøvede og åbenbarede to klasser af tilbedere.

I 1989, da, som beskrevet i Daniel kapitel elleve, vers fyrre, de lande, der repræsenterede det tidligere Sovjetunionen, blev fejret bort af pavedømmet og De Forenede Stater, blev synet ved Hiddekel-floden i Daniels bog forseglet op, hvilket frembragte en kundskabens forøgelse, der prøvede og åbenbarede to klasser af tilbedere. Synet om Hiddekel repræsenterer det ydre budskab fra Guds folks fjender, således som det er fremstillet ved de syv segl i Johannes' Åbenbaring. Ved afslutningen af den profetiske historie, der begyndte i 1989, begyndende i de sidste par uger af juli 2023, indledte Løven af Judas stamme processen med at forsegle budskabet om Midnatsråbet op ved at fjerne sin hånd fra en skjult sandhed, hvilket frembringer en kundskabens forøgelse, som prøver og til sidst vil åbenbare to klasser af tilbedere blandt Guds folk.

I det første vers i Johannes kapitel fjorten opmuntrer Kristus disciplene til ikke at lade deres hjerter forfærdes.

Eders hjerte forfærdes ikke! I tro på Gud, tro også på mig. Joh. 14,1.

Inden for få timer blev Kristus arresteret, og kort derefter blev Han korsfæstet, begravet og oprejst fra de døde. Efter at være steget op til Faderen vendte Han tilbage til sine disciple.

Og mens de talte således, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med jer. Men de blev forfærdede og grebet af frygt og mente, at de så en ånd. Og han sagde til dem: Hvorfor er I foruroligede, og hvorfor opstiger sådanne tanker i jeres hjerter? Lukas 24,36–38.

Den første skuffelse i en reformlinje indtræffer, når Guds folk glemmer en tidligere åbenbaret sandhed. Disciplene havde glemt, hvad Jesus havde fortalt dem mindre end en uge før, deres frygt og skuffelse kom til udtryk i korsets krise. Den første skuffelse efterfølges af en ventetid, som i lignelsen om de ti jomfruer fremstilles ved brudgommens fravær. Jesus havde direkte fortalt disciplene, at Han gik til sin Fader, men ville komme tilbage. Den forudkundskab, Han havde givet disciplene, forhindrede dem ikke i at blive overvældet af krisen. I sammenhængen med lignelsen om de ti jomfruer er en krise det sted, hvor karakteren åbenbares, men aldrig udvikles. Jesus havde

udvalgt og ordineret disciplene, og Han fortalte dem netop denne sandhed før krisen.

I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og beskikket jer til, at I skal gå ud og bære frugt, og at jeres frugt skal blive ved: for at hvad som helst I beder Faderen om i mit navn, det må han give jer. Johannes 15:16.

Men selv om de var udvalgt, forhindrede det dem ikke i at blive overvældet af krisen.

„Karakteren åbenbares ved en krise. Da den alvorlige røst ved midnat forkyndte: ‘Se, brudgommen kommer; gå ham i møde,’ blev de sovende jomfruer vækket af deres slummer, og det blev åbenbart, hvem der havde truffet forberedelse til begivenheden. Begge parter blev overrasket, men den ene var beredt til nødsituationen, og den anden viste sig at være uforberedt. Karakteren åbenbares af omstændighederne. Nødsituationer bringer karakterens sande beskaffenhed frem. En pludselig og uventet ulykke, et tab ved dødsfald eller en krise, en uventet sygdom eller angst, noget, der bringer sjælen ansigt til ansigt med døden, vil bringe karakterens sande indre frem. Det vil blive åbenbart, om der er nogen virkelig tro på Guds ords løfter eller ej. Det vil blive åbenbart, om sjælen opretholdes af nåden, om der er olie i karret med lampen.“

„Prøvelsens tider kommer over alle. Hvordan bærer vi os ad under Guds prøve og prøvelse? Går vore lamper ud? eller holder vi dem stadig brændende? Er vi ved vor forbindelse med Ham, som er fuld af nåde og sandhed, beredt på enhver nødsituation? De fem kloge jomfruer kunne ikke overføre deres karakter til de fem tåbelige jomfruer. Karakteren må dannes af os som enkeltindivider.“ Review and Herald, 17. oktober 1895.

Jesu Kristi åbenbaring, som omtales i de første vers i Johannes’ Åbenbaring, er det sidste advarselsbudskab til menigheden og derefter til verden. Denne åbenbaring bliver forsejlingen brudt på umiddelbart før nådetidens afslutning af Løven af Judas stamme, som i Johannes’ Åbenbaring kapitel fem er blevet identificeret som den eneste, der er værdig til at åbne den bog, som var forseglet.

Og en af de ældste siger til mig: Græd ikke; se, Løven af Judas stamme, Davids rodskud, har sejret for at åbne bogen og bryde dens syv segl. Åbenbaringen 5:5.

Løven af Judas stamme er også „Davids rod“, og han er også „Davids søn“, og han er også Davids Herre. Den forbindelse, som repræsenteres ved Løven af Judas stamme, angiver, at når Løven af Judas stamme besegler eller åbner en sandhed, gør han det ved at anvende loven om første omtale, som identificerer afslutningen på en ting ved begyndelsen på en ting, sådan som det er repræsenteret ved Jesus som „Davids rod“. Når en sandhed åbnes ved ’en’ endetid, iværksættes en renselsesproces, sådan som det er fremstillet i Daniel 12.

"Det var Løven af Judas stamme, som åbnede bogen og gav Johannes åbenbaringen om det, der skulle ske i disse sidste dage. Daniel stod på sin plads for at aflægge sit vidnesbyrd, som var beseglet indtil endens tid, da den første engels budskab skulle forkyndes for vor verden. Disse forhold er af uendelig betydning i disse sidste dage, men mens 'mange skal renses og gøres hvide og prøves,' skal de ugudelige handle ugudeligt; og ingen af de ugudelige skal forstå det." Manuscript Releases, bind 18, 14, 15.

Jesu værk som Løven af Judas stamme er af uendelig betydning, men „ingen“ af de „ugudelige skal forstå“ hans værk eller det budskab, som er blevet forseglet op.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; thi ordene skal holdes skjulte og beseglede indtil endetiden. Mange skal blive rensede og gjort hvide og prøvede; men de ugudelige skal handle ugudeligt; og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Prøvelsens proces fremstilles ved tre trin: »renset, gjort hvide og prøvet«. Disse tre trin repræsenterer de tre trin i »det evige evangelium«, som i den første engels budskab fremstilles således: frygt Gud (renset), giv ham ære (gjort hvide), for hans doms time er kommet (prøvet). Disse tre trin er »sandheden«, således som den fremstilles ved det første bogstav, det trettende bogstav og det sidste bogstav i det hebraiske alfabet, og når disse bogstaver føjes sammen i den rækkefølge, dannes det hebraiske ord »sandhed«.

Disse tre trin er 'vejen', for Guds vej er ifølge Asaf i Salme 77,13 i helligdommen, hvor en synder i forgården renses ved blodets udgydelse. Blodet føres derefter ind i det hellige, som repræsenterer helliggørelse, hvilken er processen med at blive "gjort hvid".

Og en af de ældste tog til orde og sagde til mig: Hvem er disse, som er klædt i hvide klæder? og hvorfra er de kommet? Og jeg sagde til ham: Herre, du ved det. Og han sagde til mig: Disse er de, som er kommet ud af den store trængsel, og de har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. Åbenbaringen 7:13, 14.

Den retfærdiggjorte og helligede synder er da beredt til at blive „prøvet“ i den dom, som er fremstillet ved det Allerhelligste. Jesus er „vejen“, „sandheden“ og „livet“. Vejen er begyndelsen, sandheden er midten, og livet er enden. Hvis vi renses ved det første skridt, er vi på vejen, som er den retfærdiggjortes sti.

Men de retfærdiges sti er som det strålende lys, der skinner klarere og klarere indtil højlys dag. Ordsprogene 4,18.

Det andet skridt er retfærdighedens åbenbaring, som fuldbyrdes ved Hans sandhed, for Hans Ord er sandhed.

Hellig dem ved din sandhed; dit ord er sandhed. Joh. 17,17.

De retfærdiggjorte er repræsenteret ved trin et, de helliggjorte er repræsenteret ved trin to. De første to trin forbereder dem, som er retfærdiggjort og helliggjort, til at træde ind i dommen og modtage evigt liv. Jesus er vejen, sandheden og livet.

„Retfærdighed indadtil bevidnes ved retfærdighed udadtil. Den, som er retfærdig indadtil, er ikke hårdhjertet og uden medfølelse, men dag for dag vokser han ind i Kristi billede og går frem fra styrke til styrke. Den, som helliges ved sandheden, vil være selvbehersket og vil følge i Kristi fodspor, indtil nåden fortabes i herligheden. Den retfærdighed, ved hvilken vi retfærdiggøres, tilregnes os; den retfærdighed, ved hvilken vi helliges, meddeles os. Den første er vores ret til himlen, den anden er vores skikkethed til himlen.“ Review and Herald, 4. juni 1895.

Johannesevangeliets kapitel fjorten til og med kapitel sytten behandler gentagne gange spørgsmålet om disciplenes reaktion, når Kristus forlader dem for at gå til sin Fader. Han lover at vende tilbage, og han forstod, (skønt disciplene ikke gjorde det), at den snart forestående krise ville fremkalde en dyb skuffelse. Gennemvævet i de fire kapitler findes identificeringen og definitionen af Helligånden som „Trøsteren“. Helligånden identificeres fire gange som „Trøsteren“ i Johannesevangeliet og én gang i Første Johannesbrev, men dér oversættes ordet som „talsmand“. Det forekommer ingen andre steder i Det Nye Testamente.

Det Gamle Testamente har et hebraisk ord, som er blevet oversat med „trøster“ i Prædikerens 4,1 og i Klagesangene 1,9 og 16. Alle tre af disse henvisninger angiver, at undertrykkere har undertrykt Guds folk, og at de ikke har nogen trøster til at støtte dem i den nød og skuffelse, de befinder sig i.

Betegnelsen af Helligånden som „Talsmanden“ er anbragt i den passage, hvor Jesus søger at forberede disciplene på den store skuffelse, som blot få timer senere ligger foran dem. I den sammenhæng understreger Han, at Helligånden selv i Hans fravær vil være nærværende for at give dem trøst. Ved at identificere Helligånden i sammenhæng med Talsmanden præciserer Jesus de karaktertræk ved den gerning, som Talsmanden skal udføre.

Jesu gentagne henvisninger til sin bortgang og sin tilbagekomst placerer netop dette emne øverst på listen over passageens hovedtema.

Johannes 14:2–4, 18, 19, 28, 16:5–7, 10, 28, 17:11–13 er vers, som direkte omhandler forhalingstiden i lignelsen om de ti jomfruer. Sammen med de foregående vers medtages følgende afsnit, som gennem gentagelse understreger forhalingstiden, for »Herren gentager ikke ting, som ikke er af stor betydning.«

Om en lille stund skal I ikke se mig; og atter om en lille stund skal I se mig, fordi jeg går til Faderen. Da sagde nogle af hans disciple indbyrdes: Hvad er det, han siger til os: Om en lille stund skal I ikke se mig; og atter om en lille stund skal I se mig; og: fordi jeg går til Faderen? De sagde derfor: Hvad er dette, han siger: Om en lille stund? Vi forstår ikke, hvad han siger. Jesus vidste nu, at de ønskede at spørge ham, og sagde til dem: Gransker I dette indbyrdes, at jeg sagde: Om en lille stund skal I ikke se mig; og atter om en lille stund skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og jamre, men verden skal glæde sig; og I skal sørge, men jeres sorg skal vendes til glæde. Når en kvinde føder, har hun sorg, fordi hendes time er kommet; men så snart hun har født barnet, kommer hun ikke mere trængslen i hu af glæde over, at et menneske er født til verden. Således har også I nu sorg; men jeg skal se jer igen, og jeres hjerte skal glæde sig, og ingen tager jeres glæde fra jer. Johannes 16:16–22.

Mindst enogtyve vers i kapitel fjorten til og med kapitel sytten angiver den tidsperiode, hvori disciplene måtte vente på Kristi genkomst. Denne tidsperiode skulle begynde ved Kristi død og fortsætte indtil Hans tilbagekomst fra Sin Fader. Den tid, i hvilken de skulle vente på Hans genkomst, symboliserer forsinkelsestiden i lignelsen om de ti jomfruer. Ligesom i Lukas' beretning om disciplene på vej til Emmaus typificerer korsets skuffelse profetisk begyndelsen på den forsinkelsestid, der følger efter den første skuffelse.

I det første afsnit af Bibelens første bog finder vi skabelsesberetningen, og vi genkender de tre personer i den himmelske trio. I det første afsnit af Bibelens sidste bog finder vi de tre personer i den himmelske trio. I de fire kapitler, vi betragter, finder vi de tre personer i den himmelske trio. Når vi erkender dette faktum, bliver vi i stand til at lægge Johannes' fire kapitler hen over den profetiske linje fra Første Mosebog kapitel 1, vers 1, til kapitel 2, vers 3, og hen over Åbenbaringen kapitel 1, vers 1-11.

I passagen siger Jesus til Thomas, at hvis et menneske har set Jesus, har det set Faderen. Passagen fastslår også, at Kristus er den, som trøstede disciplene ved sit nærvær, men at når han forlader dem, ville han sende „en anden“, „trøster“. Helligånden er trøsteren, men Kristus var også trøsteren.

Hvis I havde kendt mig, ville I også have kendt min Fader; og fra nu af kender I ham og har set ham. Filip siger til ham: Herre, vis os Faderen, og det er os nok. Jesus siger til ham: Har jeg været så lang tid hos jer, og har du dog ikke kendt mig, Filip? Den, som har set mig, har set Faderen; hvordan kan du da sige: Vis os Faderen? Johannes 14:7-9.

Thomas repræsenterer dem inden for adventismen, som nægter at se vidnesbyrdet om det himmelske tresamfunds forhold, til trods for at de sandsynligvis gang på gang har læst de vidnesbyrd, som stadfæster denne sandhed.

Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden Talsmand, for at han må blive hos jer til evig tid; nemlig sandhedens Ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den ikke ser ham og ikke kender ham; men I kender ham, for han bliver hos jer og skal være i jer. Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer. Endnu en liden stund, og verden ser mig ikke mere; men I ser mig; fordi jeg lever, skal også I leve. Johannes 14:16-19.

Hvis vi har set Jesus, har vi set Faderen. Jesus er „Trøsteren“, og Helligånden er „en anden Trøster“. Hvis vi har set Jesus, har vi set Faderen, og vi har set Trøsteren. De fem gange, ordet trøster anvendes i Bibelen, bruges det alle af apostlen Johannes. I den femte henvisning er ordet oversat som „talsmand“.

Mine små børn, dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Og dersom nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige. 1 Joh. 2,1.

Hvis nogen synder, har vi en talsmand, Jesus Kristus, den retfærdige. En talsmand er én, som går i forbøn på synderens vegne. Paulus betegner Jesu gerning som vor talsmandsgerning.

Hvem er den, som fordømmer? Det er Kristus, som døde, ja snarere, som er opstanden, som endog er ved Guds højre hånd, som også går i forbøn for os. Romerbrevet 8,34.

Jesus er synderens talsmand, hvilket også indebærer, at han er trøsteren. I det samme kapitel havde Paulus tidligere påpeget, at Helligånden også går i forbøn for os.

Ligeså kommer også Ånden vor skrøbelighed til hjælp; thi vi ved ikke, hvad vi skal bede om, som det bør sig; men Ånden selv går i forbøn for os med uudsigelige sukke. Og han, som ransager hjerterne, ved, hvad Åndens sind er, fordi den går i forbøn for de hellige efter Guds vilje. Romerne 8:26, 27.

Jesus og Helligånden identificeres begge som Talsmanden, og derfor er de begge fortalere, som går i forbøn for os. Den himmelske trios tre personer er alle repræsenteret i det afsnit i Johannes, som vi betragter, og når dette sammenholdes med det første vidnesbyrd i Bibelens første bog og det første vidnesbyrd i Bibelens sidste bog, bliver lyset vedrørende forholdet mellem og arbejdet udført af guddommens tre personer forstørret.

”Faderen kan ikke beskrives ved jordiske ting. Faderen er hele Guddommens fylde legemligt og er usynlig for dødelige øjne. Sønnen er hele Guddommens fylde åbenbaret. Guds ord erklærer, at Han er ’Hans væsens udtrykte billede’. ’For således elskede Gud verden, at Han gav sin enbårne Søn, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.’ Her vises Faderens personlighed.

”Trøsteren, som Kristus lovede at sende, efter at Han var steget op til himlen, er Ånden i hele Guddommens fylde, som åbenbarer den guddommelige nådes kraft for alle, der tager imod og tror på Kristus som en personlig Frelser. Der er tre levende personer i den himmelske trio. I disse tre magters navn — Faderen, Sønnen og Helligånden — bliver de, som modtager Kristus ved en levende tro, døbt, og disse magter vil samarbejde med himlens lydige undersåtter i deres bestræbelser på at leve det nye liv i Kristus.”

”Hvad skal synderen gøre? — Tro på Kristus. Han tilhører Kristus, købt med Guds Søns blod. Gennem prøve og trængsel genløste Frelseren menneskene fra syndens slaveri. Hvad må vi da gøre for at blive frelst fra synd? — Tro på Herren Jesus Kristus som den syndsforladende Frelser. Den, der bekender sin synd og ydmyger sit hjerte, vil modtage tilgivelse. Jesus er den syndsforladende Frelser såvel som den enbårne Søn af den uendelige Gud. Den tilgivne synder bliver forsonet med Gud ved Jesus Kristus, vor Befrier fra synd. Idet han bliver på hellighedens vej, er han et emne for Guds nåde. Til ham bringes fuld frelse, glæde og fred samt den sande visdom, som kommer fra Gud.

„Tro på Jesu Kristi sonende blod er forsikringen om tilgivelse. Kristus kan rense bort al synd. En enkel tillid til denne kraft dag for dag vil give det menneskelige redskab skarp visdom til at skelne, hvad der i disse sidste dage vil bevare sjælen fra syndens trældom. Ved tro og bøn, gennem kundskaben om Kristus, skal han arbejde på sin egen frelse.“

„Helligånden erkender og leder os ind i hele sandheden. Gud har givet sin enbårne Søn, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Kristus er synderens Frelser. Kristi død har genløst synderen. Dette er vort eneste håb. Hvis vi hengiver os selv fuldt og helt og udøver Kristi dyder, skal vi vinde det evige livs pris.“

”Den, som tror på Sønnen, har også Faderen.” Den, som vedblivende tror på Faderen og Sønnen, har også Ånden. Helligånden er hans trøster, og han viger aldrig fra sandheden.” Bible Training School, 1. marts 1906.

Ud over det yderligere lys over den himmelske triumvirats gerning og indbyrdes forhold giver identificeringen af den himmelske triumvirat i passagen et vidnesbyrd om, at disse fire kapitler skal bringes i overensstemmelse med det budskab, som nu bliver åbnet af Løven af Judas stamme.

Vidnesbyrdet i beretningen om disciplene på vej til Emmaus repræsenterer tre vidnesbyrd, som fastslår, at skuffelsen og ventetiden, der fulgte efter korset, repræsenterer skuffelsen og ventetiden, der følger efter den første skuffelse. Der er endnu et vidnesbyrd, som bekræfter, at den historie, der fremstilles i Johannes' fire kapitler, repræsenterer omstændighederne ved den første skuffelse.

Det sidste vers i skabelsesberetningen, som er den første sandhed, der omtales i Guds Ord, ender med tre ord, og hvert af disse ord begynder med et af de tre bogstaver, der danner ordet sandhed, og de gør det i den rette rækkefølge. Skabelsesberetningen i Første Mosebog begynder med ordene: „I begyndelsen“, og den ender med de tre ord: „Gud skabte og gjorde“.

Det første bogstav i disse tre ord danner tilsammen ordet sandhed. Skabelsesberetningen begynder med „begyndelsen“ og ender med det ord, der symbolsk repræsenteres ved de bogstaver, som repræsenterer Alfa og Omega. Således bliver Jesus også i åbningsafsnittet i Bibelens sidste bog to gange identificeret som Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste. Disse tre bogstaver, som repræsenterer Alfa og Omega, udgør endnu et vidnesbyrd om, at passagen i Johannes må sammenføjes med den profetiske linje i begyndelsen af Første Mosebog og den profetiske linje i begyndelsen af Åbenbaringen. Dette vidnesbyrd anerkendes i beskrivelsen af Talsmandens gerning. Talsmandens gerning er den trefoldige gerning, der repræsenteres ved disse samme tre hebraiske bogstaver. Alfa og Omegas signatur gør det muligt for os at placere disse fire kapitler i sammenhæng med budskabet i Jesu Kristi Åbenbaring, som forsegles op umiddelbart før nådetiden afsluttes.

De syv tordener repræsenterer fire specifikke vejskel (tidspunkter) og tre specifikke tidsperioder, som begynder med vejskellet for en engels nedstigning, der skal oplyse jorden med sin herlighed. Dette vejskel var et tidspunkt. Det andet vejskel (tidspunkt) er den første skuffelse, som indleder perioden med ventetiden. Ventetiden fører til det tredje vejskel (tidspunkt), hvor en sandhed bliver åbenbaret, og dette frembringer en bevægelse. Bevægelsen afsluttes ved det fjerde vejskel (tidspunkt), repræsenteret som dom. Disse fire vejskel og de tre tidsperioder repræsenterer hver især en torden, i alt syv tordener. De repræsenterer også en fire-tre-kombination.

I tidligere artikler har vi fastslået, at pionerforståelsen af de syv menigheder, de syv segl og de syv basuner anerkender en »fire-tre-kombination«. De første fire menigheder, segl og basuner er adskilt fra de sidste tre menigheder, segl og basuner. De syv tordener repræsenterer fire vejmærker, men inden for disse fire vejmærker findes der tre tidsperioder. Den guddommelige kombination af »fire og tre«, som i Johannes' Åbenbaring er grundfæstet på tre vidner (menigheder, segl og basuner), og disse vidner bevidner gyldigheden af »fire og tre«-kombinationen i de syv tordener i Johannes' Åbenbaring.

Men indlejret i den historiske linje, som er repræsenteret ved de syv tordener, findes en anden skjult og særskilt profetisk linje, som besidder tre vejmarkeringer, der er forskellige fra det symbol, som er fremstillet som syv tordener. Derfor finder vi, når vi betragter de syv tordeners profetiske forhold til den skjulte historie, som nu bliver afsejlet, at de syv tordener fremviser fire vejmarkeringer (tidspunkter), og den skjulte historie fremviser tre vejmarkeringer (tidspunkter). Ligesom menighederne, seglene, basunerne og tordenerne repræsenterer den skjulte historie tre

vejmarkeringer, som er forbundet med de fire vejmarkeringer i de syv tordener. Den skjulte historie besidder også en tre-fire-kombination.

I den skjulte historie, som er indlejret i de syv tordener, findes der tre særskilte vejmærker, som hver især er et „tidspunkt“, og det første og det sidste af disse tre vejmærker repræsenterer en skuffelse. Der er en særskilt „tidsperiode“ mellem det første og det andet vejmærke og en særskilt „tidsperiode“ mellem det andet og det tredje tidspunkt. Ordet „skuffelse“ udviklede sig fra begrebet om en forpasset aftale og bærer i sin definition betoningen af et tidspunkt. Midnat er også et bestemt tidspunkt. Den skjulte historie fremstilles ved tre tidspunkter adskilt af to tidsperioder: ventetiden og den syvende måneds bevægelse.

Det første vejmærke i den skjulte historie identificerer en skuffelse, og det sidste vejmærke identificerer ligeledes en skuffelse. Derfor er der fra den første skuffelse og frem til den sidste skuffelse en skjult profetisk linje, som besidder de samme tre trin som alle reformlinjer. Den bærer også Alfa og Omega's signatur, for de tre bogstaver, som danner »sandhed«, svarer til de tre vejmærker, der begynder og ender med en skuffelse. Denne skjulte historie inden for de syv tordener er den sandhed, som Løven af Judas stamme nu er i færd med at forsegle op.

Det afsnit i Johannes, som vi betragter, indledes i det foregående kapitel med den sidste nadver og understreger, at budskabet i disse fire kapitler skal fortæres. Disse fire kapitler afsluttes med vandringerne til Getsemane. Beretningen udspiller sig i bevægelsen fra måltidet, indtil korsets krise begynder. Profetisk fastlægger disse fire kapitlers ramme det sidste budskab, som skal fortæres før dommen. Det budskab, der fører til, at dommen afsluttes, er det budskab, som forseglingen tages af i Johannes' Åbenbaring, lige før dommen afsluttes.

Disciplene og Jesus befinder sig på det punkt i den profetiske historie, hvor de bliver underrettet om forsinkelsens tid. I den milleritiske historie trak Herren sin hånd tilbage for at frembringe forståelsen af Midnatsråbets budskab, men den forståelse, som frembragte Samuel Snøws budskab, underrettede også milleritterne om, at de befandt sig i de ti jomfruers forsinkelsestid. Disciplene havde netop spist den sidste nadver, og mens de fordøjede budskabet, forklarede Kristus forsinkelsens tid i Johannes' fire kapitler.

Samuel Snøws forståelse kan dokumenteres som en række artikler, der udviklede den endelige forståelse, som fremstilles som Midnatsråbets budskab. Efterhånden som hans budskab blev udviklet, fremlagde han det også ved en række lejr møder. Den række artikler, der ledte frem til lejr møderne, førte ham til sidst til lejr mødet i Exeter, som varede seks dage. Profetisk udvikles Midnatsråbets budskab gradvist over en periode. De fire kapitler i Johannes finder sted i den profetiske historie, hvor budskabet bliver udviklet.

I Johannes' fire kapitler har vi Helligåndens gerning defineret som tre trin: overbevisning om synd, retfærdighed og dom. Disse tre trin er også de tre vejviser for den skjulte historie, der er indlejret i de syv tordener.

Men jeg siger jer sandheden: Det er til gavn for jer, at jeg går bort; thi dersom jeg ikke går bort, kommer Talsmanden ikke til jer; men når jeg går bort, vil jeg sende ham til jer. Og når han

kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom: om synd, fordi de ikke tror på mig; om retfærdighed, fordi jeg går til min Fader, og I ser mig ikke mere; om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad han end hører, det skal han tale, og de kommende ting skal han forkynde jer. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde det for jer. Johannes 16:7–14.

I den milleritiske historie vendte Jesus ikke tilbage for at afslutte opholdstiden ved Midnatsråbet. Han trak sin hånd tilbage og udgød eller sendte Helligånden. Helligånden, fremstillet som Talsmanden, kom for at bortdrive skuffelsen. Han kom for at skænke trøst til dem, som var blevet udvalgt, men som var forvirrede over skuffelsen ved en fejlslagen forudsigelse.

Vi har tidligere påpeget, at apostlen Johannes, Ezekiel og Jeremias alle skildres som spisende den lille bog, som er sød som honning i munden. Der er en tilsigtet sondring mellem disse tre profeter, som ofte overses.

Ezekiel bruges til at illustrere dem, som åd den lille bog, og som får et budskab at bringe til Guds frafaldne menighed. Ezekiel fremstiller, at den bog, som ædes, identificerer det arbejde, som dernæst skal udføres. Han repræsenterer det budskab, der blev givet til Guds tidligere udvalgte folk. Hans budskab er det, som binder det tidligere udvalgte folk i knipper, bestemt til ilden. I Johannes' fire kapitler identificerer Jesus formålet med Ezekiels gerning.

Kom i hu det ord, som jeg har sagt til eder: Tjeneren er ikke større end sin herre. Har de forfulgt mig, så skal de også forfølge eder; har de holdt fast ved mit ord, så skal de også holde fast ved eders. Men alt dette skal de gøre imod eder for mit navns skyld, fordi de ikke kender ham, som har udsendt mig. Havde jeg ikke kommet og talt til dem, havde de ikke haft synd; men nu har de intet dække for deres synd. Den, som hader mig, hader også min Fader. Havde jeg ikke gjort iblandt dem de gerninger, som ingen anden har gjort, havde de ikke haft synd; men nu har de både set og hadet både mig og min Fader. Men dette sker, for at det ord skal opfyldes, som er skrevet i deres lov: De hadede mig uden grund. Men når Talsmanden kommer, som jeg vil sende eder fra Faderen, sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen, da skal han vidne om mig. Johannes 15:20–26.

Ezekiels gerning, som begyndte, da han åd bogen, repræsenterer forkyndelsen af et budskab, som vil blive forkastet; men forkastelsen er beviset på, at de hader Gud og fuldt ud har fyldt deres prøvetids bæger.

Og han sagde til mig: Menneskesøn, jeg sender dig til Israels børn, til et genstridigt folk, som har gjort oprør imod mig; de og deres fædre har overtrådt imod mig lige til denne dag. Thi de er uforskammede børn og hårdhjertede. Jeg sender dig til dem, og du skal sige til dem: Så siger den Herre Gud. Og de, enten de vil høre eller lade være, (thi de er et genstridigt hus,) skal dog kende, at der har været en profet iblandt dem. Ezekiel 2:3–5.

Ezekiels gerning var som et vidnesbyrd imod det tidligere pagtsfolk, ligesom Kristus var det over for de ordstridige jøder, og således er Ezekiels budskab det endelige advarselsbudskab, som binder

det tidligere pagtsfolk sammen som ukrudt i et knippe, bestemt til ødelæggelsens ild.

„Derpå så jeg den tredje engel. Min ledsagende engel sagde: ‘Frygtindgydende er hans værk. Forfærdelig er hans mission. Han er den engel, som skal udvælge hveden fra ukrudtet og besegle, eller binde, hveden til den himmelske lade. Disse ting burde optage hele sindet, hele opmærksomheden.’“ Early Writings, 118.

Det værk, som fremstilles ved spisningen af den lille bog, begynder, når den mægtige engel stiger ned med en lille bog i sin hånd. I den første engels historie fandt dette sted den 11. august 1840, og i den tredje engels historie fandt det sted den 11. september 2001. Begge disse datoer repræsenterer opfyldelser af profetier, der er forbundet med enten islams andet ve eller islams tredje ve. Derfor identificerer Esajas i kapitel toogtyve, når han beskriver krisen i synsdalen for filadelfierne og laodikeerne, at laodikeerne, som var protestantismens udvalgte folk i 1840, og adventismen, som var det udvalgte folk i 2001, var “bundet af bueskytterne.” Bueskytterne i Bibelens profeti er islam, og da synet om islam blev opfyldt i 1840 og i 2001, forkastede de tidligere udvalgte folk profetien om islam, sådan som den blev fremstillet af dem, der er repræsenteret ved Ezekiel. Dér og da blev de bundet som ukrudt. Ezekiels værk var at fjerne det “dække”, som skjulte “deres synd”, hvilken af Jesus fremstilles som had til Gud.

Udsagnet om synsdalen. Hvad fattes dig nu, at du alle vegne er steget op på tagene? Du, som er fuld af larm, en oprørs by, en jublende by! Dine dræbte er ikke dræbt med sværdet, ej heller døde i kamp. Alle dine fyrster er flygtet til hobe, de er bundet af bueskytterne; alle, som findes i dig, er bundet til hobe, skønt de er flygtet langt bort. Esajas 22:1–3.

Og Gud var med drengen [Ismael]; og han voksede op og boede i ørkenen og blev bueskytte. 1 Mosebog 21,20.

Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; men salig er den, som holder loven. Ordsprogene 29,18.

Jeremias repræsenterer dem, der åd bogen, da den mægtige engel steg ned, som skulle oplyse jorden med sin herlighed, men som oplevede skuffelsen ved den fejlslagne forudsigelse i 1843. Jeremias overvejer profetisk, om Gud havde løjet. Denne henvisning forbinder Jeremias med Habakkuk to.

Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil spejde for at se, hvad han vil sige til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg bliver irettesat. Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet og gør det tydeligt på tavler, så den, der læser det, kan løbe. For synet gælder endnu den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det, for det skal visselig komme, det skal ikke udeblive. Se, hans sjæl, som er hovmodig, er ikke oprigtig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:1–4.

Johannes blev brugt til at symbolisere dem, som erfarede sødmen og den bitre skuffelse, og således repræsenterede han hele historien fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844.

Og jeg gik hen til englen og sagde til ham: Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag den og æd den; og den skal gøre din bug bitter, men i din mund skal den være sød som

honning. Og jeg tog den lille bog ud af englens hånd og åd den; og i min mund var den sød som honning; og så snart jeg havde ædt den, blev min bug bitter. Åbenbaringen 10:9, 10.

Ezekiel repræsenterer det arbejde at frembære det profetiske budskab, som binder det tidligere udvalgte folk af, og som blev indledt, da englen steg ned den 11. august 1840 og den 11. september 2001.

Men du, menneskesøn, hør, hvad jeg siger til dig; vær ikke genstridig som det genstridige hus; åbn din mund og spis det, jeg giver dig. Og da jeg så, se, blev en hånd rakt ud til mig; og se, deri var en bogrulle; og han bredte den ud foran mig; og den var beskrevet både indvendig og udvendig; og deri var skrevet klagesange og suk og ve. Og han sagde til mig: Menneskesøn, spis det, du finder; spis denne bogrulle, og gå hen og tal til Israels hus. Så åbnede jeg min mund, og han lod mig spise den bogrulle. Og han sagde til mig: Menneskesøn, lad din bug spise, og fyld dine indvolde med denne bogrulle, som jeg giver dig. Da spiste jeg den; og den var i min mund sød som honning. Ezekiel 2:8–3:3.

Jeremias repræsenterer historien fra den 11. august 1840 indtil lige før Midnatsråbet.

Dine ord blev fundet, og jeg åd dem, og dit ord blev mig til mit hjertes fryd og glæde; thi jeg er kaldet med dit navn, Herre, hærskarers Gud. Jeg sad ikke i spotternes forsamling, ej heller frydede jeg mig; jeg sad ene på grund af din hånd; thi du har fyldt mig med harme. Hvorfor er min smerte bestandig, og mit sår ulægeligt, så det nægter at heles? Vil du da være for mig som en svigefuld bæk, som vand, der svigter? Derfor, så siger Herren: Dersom du vender om, vil jeg lade dig vende tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og dersom du udskiller det dyrebare fra det ringe, skal du være som min mund; lad dem vende tilbage til dig, men du må ikke vende tilbage til dem. Og jeg vil gøre dig til en befæstet kobbermur for dette folk; og de skal stride imod dig, men de skal ikke få overhånd over dig; thi jeg er med dig for at frelse dig og udfri dig, siger Herren. Og jeg vil udfri dig af de ugudeliges hånd, og jeg vil forløse dig af de grusomes hånd. Jeremias 15:16–21.

Jeremias repræsenterer vor nuværende historie og vort budskab. Det nuværende budskab er Midnatsråbsbudskabet, som gradvist udfoldes på det tidspunkt, hvor Guds folk, repræsenteret ved Jeremias, er blevet „fyldt“ med „vrede“, idet de tænkte, at deres „smerte“ skulle være „vedvarende“ og deres „sår uhelbredeligt“, et sår, som aldrig skulle læges. De har skilt sig fra „spotternes forsamling“. De „glæder“ sig ikke længere, således som de gjorde, da de først havde ædt bogen, og den havde været deres hjertes „fryd“.

Men der er råd for dem, der er i den tilstand. »Hvis du vender om« og også »hvis du udskiller det dyrebare fra det usle«, så vil Gud vende tilbage til dem. På hebraisk betyder »vil jeg føre dig tilbage igen« i dette skriftsted, at Gud vil vende tilbage til dem, hvis de vender tilbage til Ham.

Underordn jer derfor under Gud. Stå Djævelen imod, og han vil fly fra jer. Hold jer nær til Gud, og han vil holde sig nær til jer. Rens jeres hænder, I syndere, og rens jeres hjerter, I tvesindede. Klag, sørg og græd; lad jeres latter vendes til sorg og jeres glæde til bedrøvelse. Ydmyg jer for Herrens åsyn, og han skal ophøje jer. Jakob 4,7–10.

Hvis de vil nærme sig Gud, vil han nærme sig dem. Hvis de vil gøre disse ting, da vil de „stå for“ Herren, og de vil være Guds „mund“. Videre underviser han Jeremias (os) om, at han vil gøre sit folk til en „befæstet kobbemur“ for de „ugudelige“, og derefter vil de „voldelige“ føre krig imod dem, som repræsenteres ved Jeremias. De „ugudelige“ er i Daniels fremstilling Matthæus’ dårlige jomfruer. De „voldelige“ repræsenterer den trefoldige forening af det moderne Babylon under søndagslovskrisen.

De tre profeters vidnesbyrd omhandler alle den samme historie, men de behandler tre forskellige aspekter af den samme historie. Jeremias repræsenterer dem, der netop har erfaret den første skuffelse, men endnu ikke har nået Midnatsråbets vejskel. Det er her, vi har befundet os siden 18. juli 2020. Spørgsmålet er, om vi vil vende tilbage. Hvis vi gør det, vil vi “tale” for Herren netop på det tidspunkt, hvor De Forenede Stater “taler” som en drage.

Den historie, som Jeremias illustrerer, er vor nuværende historie, og det er den historie, der fremstilles ved de tre skjulte vejmærker inden for de syv tordener. Det er også den historie, hvori afsnittet i Johannes profetisk er anbragt, for betoningen i de fire kapitler i Johannes er Helligåndens gerning med at trøste Jeremias, som spørger, om han har troet en løgn, og om budskabet, der smagte så sødt, i virkeligheden var svigtende vande.

Jeremias repræsenterer derfor historien fra den 11. september 2001 og frem til den 18. juli 2020, da tøvetiden begyndte, som derefter blev fremstillet ved tre og en halv symbolske dage. Når jeg siger „symbolske“, henviser jeg ikke til en tidsforudsigelse. Jeg siger, at den 18. juli 2020 er det tidspunkt, hvor de to vidner, Bibelen og Profetiens Ånd, blev slået ihjel, og deres døde legemer blev liggende på gaden i tre og en halv dag i Åbenbaringen 11.

Og jeg vil give mine to vidner kraft, og de skal profetere i tusind to hundrede og tresindstyve dage, klædt i sæk. Disse er de to oliventræer og de to lysestager, som står for jordens Gud. Og dersom nogen vil gøre dem fortræd, udgår der ild af deres mund og fortærer deres fjender; og dersom nogen vil gøre dem fortræd, må han således dræbes. Disse har magt til at lukke himmelen, så der ikke falder regn i de dage, da de profeterer; og de har magt over vandene til at forvandle dem til blod og til at slå jorden med alle plager, så ofte de vil. Og når de har fuldendt deres vidnesbyrd, skal dyret, som stiger op af afgrunden, føre krig imod dem og overvinde dem og dræbe dem. Og deres døde legemer skal ligge på gaden i den store stad, som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Og folk af stammer og slægter og tungemål og folkeslag skal se deres døde legemer i tre og en halv dag, og de vil ikke tillade, at deres døde legemer bliver lagt i grav. Og de, som bor på jorden, skal glæde sig over dem og fryde sig og sende gaver til hverandre, fordi disse to profeter havde pint dem, som bor på jorden. Johannes’ Åbenbaring 11:3–10.

Det vidnesbyrd, som Jeremias’ tilstand fremstiller, er placeret efter skuffelsen, men før Midnatsråbet. Jeremias måtte vende tilbage, før han kunne være røsten for Midnatsråbets budskab. Dette er vor tilstand i dag. Det er også den historiske ramme for de fire kapitler i Johannes, som vi betragter, og det er også den historie, som fremstilles ved den skjulte historie inden for de syv tordener.

Hvis vi betragter det lys, der er forbundet med „Trøsteren“ i Johannes' vidnesbyrd over fire kapitler, finder vi rigeligt bevis for at erkende, at beretningen handler om 18. juli 2020, skuffelsen og ventetiden, budskabet om Midnatsråbet, som er blevet åbnet, og den kommende dom over søndagsloven. Kapitlerne bygger på den profetiske struktur i den skjulte historie.

Hvis vi skal være som Guds mund i den snart kommende krise, er vort arbejde nu at „udtage det dyrebare fra det ringe“, eller, som Jakob betegner det samme arbejde, skal vi „rense“ vore „hænder, I syndere, og lutre jeres hjerter, I tvesindede. Klag og sørg og græd; lad jeres latter vendes til sorg og jeres glæde til bedrøvelse. Ydmyg jer for Herren, så skal han ophøje jer“ som et banner i den meget nære fremtid.

Og han skal rejse et banner for folkene og samle Israels fordrevne og føre Judas adspredte sammen fra jordens fire hjørner. Esajas 11,12.

Vi vil afslutte vor behandling af disse fire kapitler i den næste artikel.